

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ποῦ τὴν γράφει ὁ ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρῶτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀντακόσα ὀγδοήντα τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μιά φορά θά βγαίνει μόνο.
Συνδρομή μὲς ὅσῃν Ἑλλάδα — δραχμαὶς ἔξη γιὰ τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅσῳ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς, — ἔγινες συνδρομητής.
Ἐνα φύλλο μιά πεντάρα, — δύο φύλλα μιά δεκάρα.

Ἐννέα Ἰουλίου,
σάλος τοῦ Ὑπουργείου.

Νούμερο δεκαεῖη,
ἀμάν, Χριστέ, κι' ὅς φέξη!

Φωνὴ λαοῦ. — φωνὴ Θεοῦ.

Λοιπὸν τὸν Δημητράκη μας τὸν βγάλαμε καὶ πάλι,
καὶ τόσα ζήτω καὶ φωναὶς ἐπήγαγε χαλάλι.
Τῶν Ἀθηναίων ἔξαφνα ὁ Δῆμος ἀνестήθη,
εὐθὺς παρὸν καὶ παρελθὸν καὶ μέλλον ἐτιμήθη,
κι' ἡ δοξα τὴν Ἑλλάδα μας μὲ δάφνας στεφανώνει,
καὶ ὁ Λεβιδῆς ὁ γνωστὸς γι' αὐτὸ μᾶς βεβαιώνει.

Λούστρους μᾶς εἶπαν φανερά, ὁ βουλευτὴς φωνάζει,
καὶ τὸν κυρίαρχον λαὸν μ' αὐτὸ ἐνθουσιάζει.
Λούστρους μᾶς εἶπαν; ἔ! λοιπὸν οἱ λούστροι θὰ τὸ δείξουν,
ἔλοι τὸν ἄσπρο ψῆφόν τους ὅσῳ Πρίγκηπα θὰ βρίζουν,
κι' ἔτσι θὰ μάθουν ἀναιδεῖς καὶ φλύαροι καμπόσοι
πόσα ὁ λούστρος εἰσπορεῖ νὰ κάμῃ σὰν θυμώση.

Καὶ νά! οἱ Ταρλαμπούμπηδες ἀφρίζουν καὶ φωνάζουν,
καὶ πρῶτο πρῶτο Δῆμαρχο τὸν Φαναριώτη βγάζουν.
Ἄν ὅμως περισσότερο ἐθύμωναν κομμάτι,
ἔμπορῶσαν νὰ μᾶς ἐδγαζῶν κι' αὐτὸν τὸν Μενιδιάτη.
Φθάνει κι' αὐτὸς γιὰ σύμμαχον νὰ εἶχε τὸν Λεβιδῆ,
καὶ τὸν Κουμπάκη ὀλχάκει τοῦ Δήμου μας στολίδι.

Ἄρμ' τί θαρρεῖτε;... ὁ λαὸς δὲν εἶναι παῖζε γέλα,
καὶ ἅμα τὸν κυρίαρχον κακὴ τὸν σφιγὴ τρέλλα,
δὲν θέλει τίποτα νὰ ᾄδῃ καὶ τίποτα νὰ ἔξωρῃ...
Παμβασιλέα εἰσπορεῖ νὰ κάμῃ ὅποιον εὖρῃ.
Φθάνει νὰ ξμαθῇ καλὰ τὸν κόσμον νὰ κουρδίζῃς,
κι' εὐθὺς τοὺς ψήφους τῆς τρελλῆς ἀγάπης του κερδίζεις.

Καὶ νά! ὁ πρίγκηψ Δῆμαρχος, κι' ἀντήχησεν ἡ σφαῖρα
ἀπὸ ζουρνάδες καὶ βιολιά ἕως ὅσῳ Ἰστρο πάρα.
Κι' ἰδοὺ ὁ εὐγενέστερος λαὸς τῆς ὀφηλίας
μὲς ὅσῳ καταμεσήμερον τῆς τρίτης Ἰουλίου
μὲ τόσας βούρτσας παπουτσιῶν σ' ἀντίκτυπον ἑκπλημένους,
τρελλὸς, φρενήρης, ἄγριος καὶ παραμορφωμένος!

Κι' ἐγλέντα ὁ κυρίαρχος ἀπ' τὸ μεθύσι σκνίπα,
καὶ μὲ μανίας ἔκστασιν τὰ χέρια του ἐκτύπα.
Ἐδῶ κι' ἐκεῖ δὲν ἄκουες παρὰ «οἱ λούστροι ζήτω»,
ἀκόμῃ ἀγριώτερος καὶ καννιβάλου ἦτο,
κι' ἐπήδα μὲς ὅσῳ ἄμαζας, κι' ἐπήδα μὲς ὅσῳ κάρκα,
ποῦ μόλις τὸν ἐκύτταζες καὶ σ' ἐπῆλπε τρομάρα.

Βασιλικὴ ὑποδοχὴ μέσα στὴν τόση ταραχὴ.

Μὰς ἦλθε κι' ἡ βασίλισσα ἀπὸ τὴν ξενιτειὰ
καμαρωτὴ, πεντάμορφη καὶ δροσοστολισμένη,
κι' μέσα στὴν ἐκλογικὴ τῶν Ἀθηνῶν φωτιὰ
ἀπὸ τὸ σιδηρόδρομο κι' ἐκεῖνη κατεβαίνει.
Μὰς χαιρετᾷ χροῦμένη κι' μὰς γλυκογελά,
σὺν τῇ μὰς λέγει — Ἕλληνες, περάσατε καλὰ;

Περάσαμε, κυρία μου, μὲ γλέντι καὶ ἀντάρα,
ἡ ἐκλογαὶς τελείωσαν μὲ δόξα περισσή,
γεμίσαμε τῆς τσέπης μας μὲ πούρα καὶ τσιγάρα,
καὶ ὅλοι ἐχορτάσαμε μὲ μύραις καὶ κρασί.
Γεμάτο δὲν ἀπέμεινε σταμνί, βρεῖλι, κιούπι,
κι' ἐβγάλαμε καὶ δῆμαρχο ἑστὸ πείσμα τοῦ Τρικούπη.

Παντιέραις ἐσηκώσαμε κι' φλάμπουρα χρυσά,
προγράμματα θεόρατα κολλήσαμε ἑστὸς δρόμους,
χαρῆμι καὶ ἡ πόλις μας κατηντήσε πασσάλ,
καὶ οἱ κλητῆρες ἔχρυσαν μὲ τοὺς ὑπαστυνόμους.
Παντοῦ τραγοῦδι καὶ συρμὸ καὶ ζῆτω καὶ μεθύσια
ἑστὰ Φάληρα, ἑστὴν Κηφισιά, ἐδῶ, καὶ ἐστὰ Πατήσια.

Ἀκόμη κι' ὁ Τηλέγραφος τὰ φύλλα του πούλουσε,
καὶ ἀνθὰ ἐπεφταν βροχὴ ἀπὸ ψηλὰ μπαλκόνια,
ὁ καθεὺν ὑποψήφιος σὲ ὄνειρα πετοῦσε,
καὶ ἀνοίγε ἑστὸς φίλους τοῦ τρικουδερτα σαλόνια.
Ἀγάπη καὶ ὁμόνοια, εἰρήνη κι' ἡσυχία,
τὸ πᾶν μὰς ἐπρομήνυε μεγάλη εὐτυχία.

Καὶ ἄγριοι, ἀλλόφυλοι, εἰσέβησαν καὶ πάλι
ἐκ τῆς φυλῆς Γουαριὰ στὴν κλασικὴ μας χώρα,
καὶ μὲ τὸν Τσόχα στρατηγὸ ἐσήκωσαν κεφάλι
καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὰς ἀπειλοῦν χίλιαις φοραῖς τὴν ὥρα.
Κι' ἐμεῖς αὐτὰ τὰ τέρατα ἀντὶ νὰ φοβηθοῦμε,
γιὰ γούστο ἑστὰ Ὀλύμπια μὲ τὴν ξενικτοῦμε.

Μπαλόνια περιλάλητα ἑστὸν οὐρανὸ πετοῦσαν
καὶ θάμνα μὰς ἔκανε ὁ κύριος Βωδὲ,
ἑστὸς κήποις ἀκατάπυστα ἐτραπεζοκροτοῦσαν,
κι' ἐνθουσιάζετο μὲ κι' ἡ φίλη Ἀιδέ.
Μὰ τί γλεντζέδες εἴμαστε μὰς ξέρεις κι' ἀπὸ πρῶτα
μὲ λόγια δυὸ περάσαμε χρυσὴ ζωὴ καὶ κότα.

Μὰ πὲς μας πῶς ἐπέρασε, βασίλισσα χρυσή,
μέσα ἑστὰ χιόνια τοῦ Βοριᾶ, ἑστὸς τόπους τῶν χαχόλων;
Βεβαίως θὰ ἐγλέντισες περίφημα καὶ σύ,
ἀγαπητὴ βασίλισσα κι' ἐκεῖ ἐν μέσῳ ὅλων.
Θὰ ἔλαμπε ἑστ' ἀνάκτορα ἡ ζηλευτὴ θωριά σου,
καὶ κόσμος θὰ ἐτρέλλαναν τὰ προτερήματά σου.

Ἐμεῖς, ἐδῶ φοβώμαστε μήπως καμμία μπόμπα
φορικτὴ ἀνάψη πυρκαγιὰ εἰς τὰς Ῥωσσίας πάσαι,
ποῦ ὅλος ὁ Ωκεανὸς ἂν ἐγινόταν τρόμπα
καὶ βοηθοὺς ἂν ἔπερνε τοῦ κόσμου τὰς θαλάσσαι;
δὲν θὰ ἔμπορῶσε, λέγαμε, τῆς φλόγης τῆς νὰ σβύσῃ
κι' ὁ πρέσβυς μας θὰ γύριζε σὺν στέκτη ἑστὸ Παρίσι.

Ἀργοῦσαι καὶ δὲν ξέραμε τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί,
καὶ χίλια δυὸ μὰς ἐφέλνε ἡ κάθε μία γλώσσα,
καὶ μάλιστα ἐλέγχουσε μὲ ἔναντι ποιητῆ:

— Ἄν φῶγες εἶσαι ἄνθρωπος, ἂν μείνης, εἶσαι Ῥώμη.
Μὰ τὴν ἄξιωθήκαμε νὰ σ' ἔχωμε σιμά,
κι' ἡ δροσερὴ σου καλλονὴ τὸ ἔθνος μας τιμᾷ.

Ἐνα κανόνι ἔφερε τὸ μήνυμα γλυκὸ
πῶς ἐφθασες ἑστὴν πόλιν μας μὲ δαύλους καὶ μὲ δούλους.
ἦλθες καὶ βρῆκες θρίκμβο ἐδῶ δημαρχικό,
ἀμάξι καὶ τρεχάματα, παρέδους καὶ συμβούλους.
Μαζί σου καὶ ὁ βασιλεὺς χροῦμένος προβάλλει,
μὰ εἰς τῆς Βαδὲν τὰ λουτρά θὲ νὰ μὰς φύγῃ πάλι.

Βασιλικὸ ἀνδρόγυνον καὶ πολυχρονομένο,
ἀκόμη δὲν προφθάσαμε καλὰ νὰ σὰς ἴδοῦμε,
καὶ ἑστὸ Τατόι τρέξατε τὸ δεινροστολισμένο,
κι' ἐμεῖς;... ἐμεῖς ὀλημερίς ἐδῶ σὰς κοινοῦμε.
Πῶς τόσο ἀκατάδεκτοι νὰ φκίνησθε σ' ἐμὰς,
ἀφοῦ σὰς ὑπεδέχθημεν μὲ ὅλας τὰς τιμὰς;

Τώρα ποῦ ἐμαζεύθησαν ἐδῶ οἱ αὐλικοί,
τρέξε καὶ σύ, Κατσιμπάλη, νὰ φέρῃς κομπανία,
μὰ πρόσεξε, παρακαλῶ, νὰ ἦναι γαλλικὴ,
γιατὶ πολλὴ μὰς ἐπικσε μὲ τὸ Βωδὲιλ μανία.
Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ ἀνεμος τῆς εὐτυχίας πνέει,
χρηστὴ κι' εὐτυχίσετε, δημόται Ἀθηναῖοι.

Σὲ φιλῶ ἐκατοντάκις
φίλος σου πιστός Γραννάκης.

Ἰδοὺ καὶ στίχοι μερικοὶ
μὰ μὰ βραδρὰ θεατρικῇ.

Τὴν Τρίτη τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ θέατρο θὰ ὀδητῇ
μὰ κομῶδιαν θεατὴν ποῦ θὰ ξεκαρδιώσῃ.
Τρεῖς θέαινας ἐπιδόσθησαν, γιὰ τί; γιὰ ἕνα μῆλο,
τόσο ποῦ λίγος ἔλειψε γεὺς νὰ πέσῃ ζύλο;
κι' ὁ ἀφεισθάνθρωπος ὁ Ζεὺς τῆς ἐστειλε ἑστὸν Πάρι
νὰ εἴρῃ τὴν καλλίτερην καὶ ἐκεῖνη νὰ τὴν πάρῃ.
Θὰ ἦναι ἑστὴν παράστασι καὶ ὁ Δήμαρχος... ψυχὴ μου!
Λοιπὸν καλὴν ἀντάμωσι ἑστὸ θέατρο, Σουρῇ μου,
καὶ σὲ φιλῶ... Ἀνδρέας,
ὁ φίλος τῆς παρέας.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

πρὸς τὴν γράφει ὁ ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρῶτον, ἐν Ἀθήναις,
πρὸς πλουτίζουσι οἱ κτηνῆες.

Ξίλη· ὀκτακόσκι ὀδοῦνται τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία·

Ὁ Ρωμαῖος τὴν ἐβδομάδα — μὴ φοβῆσθαι βραχὺ μόνον.
Συνδρομή μὲς ὅσῃν ἡλλάδα — δραχμαὶ εἰς γὰρ τὸ χρῆμα.
Ἄλλα γὰρ οὐ εἶναι μέρη — δὶκα φράγμα καὶ ὅσῃν χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται εἰς ἡμᾶς.
Τρία φύλλα πᾶν κρατῆς, — ἕξινας συνδρομαὶς.
Ἔνα φύλλον μὲς πένταρτα, — ἕξι φύλλα μὲς δέκαρτα.

Ἐνὶ Ἰουλίῳ,
ἄλλος τοῦ Ἰαννουαρίου.

Νούμερα δεκάτης,
ἄρην, Χρυσὴ καὶ ἄρ. φῆς!

Φωνὴ λαοῦ. — φωνὴ Θεοῦ.

Αὐτὸν τὸν Δημάρχον μας τὸν βγάλουμε καὶ πάλι,
καὶ τίς αὐτὸν καὶ φωνᾶς ἐπὶ γὰρ χαλκί.
Τὸν Ἀθηναίων ἔκρινε ὁ Δῆμος ἀνιστόρη,
εὐθὺς πρὶν καὶ περὶ τὸν καὶ μέλλον ἐπὶ γὰρ.
Κι' ἔδωκε τὴν Ἑλλάδα μας μὲ δῆμον στεφανώται,
καὶ ὁ Λεβιδῆς ὁ γνωστός γι' αὐτὸ μὲς βελτιώνει.

Λαῖστοι μὲς εἶπαν φωνᾶς, ὁ βουλευτὴς φωνᾶς,
καὶ τὸν κυρίαρχον λαὸν μ' αὐτὸ ἐνθουσιάζει.
Λαῖστοι μὲς εἶπαν, ὁ λαὸς οἱ λαῖστοι θὰ τὸ βελτιώσουν,
εἰς τὸν ἀπὸ τὸν φῶς τοῦ ἑνὸς Πριγκίπου θὰ βελτιώσουν,
κι' ἔτσι θὰ μὲς ἀνιδεῖ καὶ φωνᾶς καμψοῦται
πρὶν ὁ λαῖστος εἴπωρε νὰ καμψοῦται ὅσῃν θυμῶσι.

Καὶ καὶ οἱ Ταρταρῶντες ἀφίχονται καὶ φωνᾶς,
καὶ πᾶσι πρὶν Δῆμον τὸν φωνᾶς βελτιώσουν.
Ἄν ὅσῃν περισσοτέρως ἐπὶ γὰρ κομμάτι,
μὲς εἶπωρε νὰ μὲς ἐπὶ γὰρ καὶ αὐτὸν τὸν Μανιδάκη.
φῶς καὶ αὐτὸς γὰρ σύμμαχος νὰ εἴη τὸν Λεβιδῆ,
καὶ τὸν Κοιτάκη ὁ γὰρ τοῦ Δῆμου μὲς στολίδι.

Ἄρ' εἰς θεοὺς... ὁ λαὸς δὲν εἶναι πᾶσι γίλα,
καὶ ὅσῃν τὸν κυρίαρχον καὶ τὸν σπῆν τρέλλα,
δὲν θάβη τίποτε νὰ ὅσῃν καὶ τίποτε νὰ ὅσῃν...
Πατριάρχης εἴπωρε νὰ καμψοῦται ὅσῃν εἴπωρε.
φῶς καὶ ὅσῃν καὶ τὸν κόσμον νὰ καμψοῦται,
καὶ εὐθὺς τοῦ φῶς τῆς τρέλλης ἀφίχεται τοῦ καμψοῦται.

Καὶ καὶ ὁ πρῶτος Δῆμος, καὶ ὁ δεύτερος ὁ τρίτος
ἀπὸ τῶν καμψοῦται καὶ βελτιώσῃ ὅσῃν ὅσῃν πρῶτος.
Καὶ ὅσῃν ὁ εὐγενέστερος λαὸς τῶν ὅσῃν
μὲς ὅσῃν καμψοῦται τῆς τρέλλης ὅσῃν
μὲς τῶν καμψοῦται καμψοῦται ὅσῃν ὅσῃν
τρέλλος, φωνᾶς, ἀφίχεται καὶ καμψοῦται.

Καὶ ὅσῃν ὁ κυρίαρχος καὶ ὁ δεύτερος ἀφίχεται
καὶ μὲς φωνᾶς ἐπὶ γὰρ τῶν καμψοῦται
ἐπὶ καὶ ὅσῃν ἀφίχεται τῶν καμψοῦται
ἀφίχεται ἀφίχεται καὶ ἀφίχεται
καὶ ἐπὶ γὰρ μὲς ὅσῃν ἀφίχεται καὶ ἐπὶ γὰρ
πρὸς μὲς τὸν καμψοῦται καὶ ὅσῃν τῶν καμψοῦται.

**Βασιλική ὑποδοχή
μέσα στὴν τύση ταραχῆ.**

Μὰ ἤλθε κι' ἡ βασίλισσα ἀπὸ τὴν ξενιτειὰ
καμνωτὴ, πεντάμορφη καὶ ὑποστολισμένη,
καὶ μέσα στὴν ἐκλογικὴ τῶν Ἀθηναίων φωνὴ
ἀπὸ τὸ σιδηρόδρομο αἰ εἰσήλθε κατεδύνηι.
Μὲς γκιρτεῖ χροιά της καὶ μὲς γλυκογαλᾷ,
εἰς τὴν νὰ μὲς λέγῃ — Ἑλληνας, πέρνατε καλὰ;

Περνάσαμε, κυρία μου, μὲ γλῆντι καὶ ἀντάρα,
ἡ ἐκλογαὶς ταλίσσασιν μὲ δόξα περιστῇ,
γυμνάσκει τῆς ταῖπας μας μὲ πύργον καὶ τειχεῖον,
καὶ ὅλοι ἐχρημάσαμε μὲ μύρνας καὶ χρυσί.
Γεμάτο δὲν ἀπέμεινε στῆνι, βρεῖλι, κρεῖπι,
κι' ἐγγάλα καὶ δῆμαρχο στὸ πείσμα τοῦ Τρικούπη.

Παντοῦρθε ἐστηνώσαμε καὶ φλάμπουρα γυροῦ,
πυργόμικτα θεάρατα κολλήσαμε στὸς ἄρματα,
χαρῆμι καὶ ἡ πόλις μας κατηντήσε πικρῶς,
καὶ εἰ κλητῆρες ἔχρουν μὲ τοὺς ὑπεστυνόμεους.
Παντοῦ τραγουδοὶ τοῦ αὐμοῦ καὶ ζήτω καὶ μεθύσι
στὰ Φιλόρη, στὴν Κηφισίᾳ, ἐδῶ, καὶ στὰ Πεκτήσια.

Ἀκόμη κι' ὁ Τηλέμαχος τὰ φύλλα του πούλασε,
καὶ ἀνθὰ ἐπάρκον βροχὴ ἀπὸ ψιλὰ μπακκόνια,
ὁ καθὲς ὑποφύρις σὲ δυνεῖα πετοῦσε,
καὶ δυνεῖα στοὺς φίλους του τρικουδερὰ σκλόνισεν.
Ἀγάπη καὶ δρόμοις, εἰρήνη κι' ἡσυχία,
τὸ πᾶν μὲς ἐπρόμηνε μεγάλη εὐτυχία.

Καὶ ἄγριοι, ἀλλόφυλοι, εἰσεδύσαν καὶ πόλι
ἐκ τῆς φυλῆς Γουαρμὶ στὴν κλασικὴ μας χόρῃ,
καὶ μὲ τὸν Τούρκον στρατηγὴ ἐσῆκασαν κεράλι
καὶ ἐπ' ἐκεῖ μὲς ἀπαιλοῦν χίλιας φορὲς τὴν ὥρᾳ.
Κι' ἐκεῖ αὐτὰ τὰ τέρατα ἀντὶ τὴν φουθεύμα,
γὰρ γούστο στὰ Ὀλύμπια μαζὶ τῶν ξενικοῦμα.

Μπαλόνια περιέλαττα στὸν αἰθέρα πετοῦσαν
καὶ θαύμαζαν μὲς ἔλκεν ὁ κύριος Πωλὶ,
στοὺς ἀφῆκε ἀκτιόπικτα ἐτραπέζοκροτοῦσαν,
κι' ἐνθουσιάζετο μαζὶ κι' ἡ φίλη Νελί.
Μὰ τί γλῆντιζίδες εἶχατε μὲς ἔλκεν κι' ἀπὸ πρῶτον
μὲ λόγια δυὸ πέρνασαν χρυσὴ ζωὴ καὶ κόττα.

Μὰ πὲς μας πῶς ἐπέρκατε, βασίλισσα χρυσῇ,
μέσα στὰ χιόνια τοῦ Βορὶ, στοὺς τόπους τῶν γυγύλων;
Βεβαίως θὰ ἐγγέντισε περίφημα καὶ σὺ,
ἀγκυπητὴ βασίλισσα κι' ἐκεῖ ἐν μέσῳ ὅλων,
θὰ ἔλαμπες στ' ἀνάκτορα ἡ ζῆλευτὴ θωριά σου,
καὶ κόσμος θὰ ἐτρέλλανεν τὰ προτερήματά σου.

Ἐκεῖ, ἐδῶ φεβόμενα μήπως κινεῖται μπόμπη
φρικτὴ ἀνὰ φῆ πυρκαγιὰ εἰς τὰς Ῥωσσίας πύλας,
ποῦ ὅλοι ὁ Παγκόσμιος ἂν ἐγινόνταν τρέμα
καὶ βοηθοὺς ἂν ἐπέρτε τοῦ κόσμου τῆς θαλάσσης,
δὲν θὰ ἔμπορῃς, λέγουμε, τῆς φλόγας τῆς κατὰ
κι' ὁ πρίσθους μας θὰ γύριζε σὲν σταντὴ στὸ Παρί.

Ἀργοῦσε καὶ δὲν ἔρχετο τὸ πῶς καὶ τὸ γιὰτί,
καὶ χίλια δυὸ μὲς ἐβίλεν ἡ κατὰ μὴ γλῆσσα,
καὶ μάλιστα ἐλέγχετο μὲ ἔκταν ποιητὴ:

— *Δὲ γόητος εἶσαι ἀνδρῶπιος, ἀν' μείνῃς, εἶσαι Ῥώμη*
Μὰ τὴν ἀξιοῦνθαμε νὰ σ' ἐλῶμι σιμά,
κι' ἡ ὁρσότη σου καλλονῇ τὸ εἶδος μας τινά.

Ἐνὰ κανόνι ἔφερε τὸ μήνημα γλυκὸ
πῶς ἐβόλας στὴν πόλιν μας μὲ ἀνδῶτες καὶ μὲ δούλους
ἤλθε καὶ βροχὰς θριαμβοῦ ἐδῶ ἀνταρραχί,
ἐμαζὶ καὶ τραχηλάτα, παρῆδους καὶ συμβούλους.
Μαζὶ σου καὶ ὁ βυσιλῆς χροῦμενος προβάλλει,
μὰ εἰς τῆς Βαδαν τὰ λουτρά θὲ νὰ μὲς φύγῃ πάλι.

Βασιλικὸ ἀνδρόγυνο καὶ πολυχρονεμένο,
ἀκόμη δὲν προφάσκει καλὰ νὰ σὰς ἴδωται,
καὶ στὸ Τατόι τρέχεται τὸ δευδρατελισμένο,
κι' ἐκεῖ... ἐκεῖς ὀλημεῖς ἐδῶ σὰς κυστεροῦναι.
Πῶς τόσο ἀκτιόπικτα νὰ φκίνατε σ' ἐκεῖ,
ἀπὸ σὰς ὑπεδέχθημεν μὲ ὅλας τὰς τιμὰς;

Τώρα ποῦ ἐμαζεύθησαν ἐδῶ εἰς αὐλαιοί,
τρέξε καὶ σὺ, Καταίσιπαλιν, νὰ φέρῃς κομπλεῖς,
μὰ πρῶτα, παρακαλῶ, νὰ ἦναι γαλλικῇ,
γίνατι πολλὴ μὲς ἐπικρατεῖ μὲ τὸ Βυδδὶλ μανί.
Ἰδὼ λοιπὸν ὁ ἀνέμος τῆς εὐτυχίας πνέει,
χρῆστε κι' εὐτυχῆστε, δημόσιε Ἀθηναίοι.

Σὶ φίλῳ ἐκπεντῆται
φίλος σου πιστός Ἐβραννίσιος.

Ἰδοὺ καὶ σὺ τοὺς μαρκεῖς
καὶ μὲς βρεθῶς θεατρικῇ.

Ὁ Τούρκος τοῦ Ἀπολλωνίου τὸ ἔκτατο θὰ ἴδῃται
μὲς κομπλεῖς θεικῶν ποῦ θὰ ἐκκαθίσταται.
Τρεῖς θείκινες ἐπικαθίσταται, γιὰ τὴν γὰρ ἐνὰ μῆλο,
τὸς τὸν λὺγρον εἰπέτε γιὰ νὰ πῶν ὅλο;
κι' ὁ ἀντιπρόεδρος ὁ γιὰ τῆς ἐστῆρας ἐδῶ Παρί
νὰ τρεῖς τὴν καλλομένη καὶ ἐκεῖνη νὰ τὴν πῶν.
Ὁ γὰρ ἐστὶν ὁ ἀντιπρόεδρος καὶ ὁ δῆμαρχος... ψυχὴ μὲν
ἀντὶν καλὴν ἀντάμωσι στὸ ἔκτατο, Σκουρὴ μου,
καὶ σὶ φίλῳ... Ἀνδρέας,
ὁ φίλος τῆς παρέας.